

**แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบงาน
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 - 2561**

**สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร**

คำนำ

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์การ พัฒนาหน่วยงาน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 - 2561 ขึ้นตามเป้าหมายตัวชี้วัดที่ได้กำหนดไว้ในผัง ยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ฉบับปี พ.ศ.2556 โดยคำนึงถึงความสอดคล้อง เชื่อมโยงกับแผนบริหารราชการแผ่นดิน แผนพัฒนาการศึกษา ผังยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยฯ และกรอบ นโยบายการค้าเสรี การเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยทำการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน ของหน่วยงาน เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายการพัฒนาหน่วยงานให้เชื่อมโยงกับมหาวิทยาลัย เพื่อให้บรรลุตามพันธกิจที่กำหนดไว้ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้การดำเนินงานของสถาบันมีกรอบที่ชัดเจน และเป็นไปในทิศทางเดียวกันและสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาของมหาวิทยาลัยฯ

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาหน่วยงาน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 - 2561 จึงเป็นกรอบการ ดำเนินงานในระยะยาวที่ส่งผลต่อการพัฒนาสถาบันวิจัยและพัฒนา

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทที่ 1 บริบทและสภาพแวดล้อม	5
1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550	6
1.2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542	6
1.3 แผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ	7
1.4 กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551-2565)	7
1.5 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2560)	10
1.6 นโยบายการค้าเสรี (FTA)	15
1.7 การเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียน	15
1.8 นโยบายและแผนวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2555-2564)	17
บทที่ 2 การวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของหน่วยงาน	27
2.1 จุดแข็ง (Strength)	28
2.2 จุดอ่อน (Weakness)	28
2.3 โอกาส (Opportunities)	28
2.4 อุปสรรค (Threats)	29
2.5 การกำหนดตำแหน่งยุทธศาสตร์	30
บทที่ 3 วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายการพัฒนาหน่วยงาน	31
3.1 วิสัยทัศน์ มหาวิทยาลัย (Vision RMUTP)	32
3.2 ปรัชญา มหาวิทยาลัย (Philosophy)	32
3.3 ปณิธาน มหาวิทยาลัย (Determination)	32
3.4 ค่านิยมองค์กร มหาวิทยาลัย (Core Value)	32
3.5 เอกลักษณ์ มหาวิทยาลัย (Uniqueness)	32
3.6 อัตลักษณ์ มหาวิทยาลัย (Identity)	32
3.7 วิสัยทัศน์ หน่วยงาน (Vision)	32
3.8 ปรัชญา หน่วยงาน (Philosophy)	32
3.9 ปณิธาน หน่วยงาน (Determination)	32
3.10 ค่านิยมองค์กร หน่วยงาน (Core Value)	33
3.11 เอกลักษณ์ หน่วยงาน (Uniqueness)	33
3.12 อัตลักษณ์ หน่วยงาน (Identity)	33
3.13 พันธกิจ	33
3.14 ประเด็นยุทธศาสตร์	
3.14.1 มหาวิทยาลัย	33
3.14.2 หน่วยงาน	33

เรื่อง	หน้า
3.15 เป้าประสงค์	
3.15.1 มหาวิทยาลัย	34
3.15.2 หน่วยงาน	34
3.16 กลยุทธ์หลัก	
3.16.1 มหาวิทยาลัย	34
3.16.2 หน่วยงาน	36
บทที่ 4 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายความสำเร็จตามกลยุทธ์	44
บทที่ 5 การบริหารแผนและการติดตามประเมินผล	53
ภาคผนวก	
ข้อมูลพื้นฐานหน่วยงาน	55

บทที่ 1
บริบทและสภาพแวดล้อม

บทที่ 1 บริบทและสภาพแวดล้อม

สถาบันอุดมศึกษา เป็นความหวังของสังคมด้านความคิด กลไก ที่จะนำไปสู่ความสุขที่ยั่งยืนของสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมโลกปัจจุบันต้องการให้เกิดขึ้น เพื่อให้การดำรงอยู่ทุกองค์ประกอบมีความยั่งยืน ในปัจจุบัน สภาพแวดล้อมและบริบทของโลกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมาก สถาบันอุดมศึกษาฯ ยังเข้าไปมีบทบาทน้อยต่อการชี้นำ ทำให้การพัฒนาองค์ประกอบต่าง ๆ ไม่สมบูรณ์ ครบถ้วน ส่งผลต่อคุณภาพชีวิต สังคม สิ่งแวดล้อมและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ซึ่งผลกระทบต่าง ๆ เหล่านี้ ได้ย้อนกลับมาเป็นผลลบต่อคุณภาพชีวิตและความสุขที่ยั่งยืน การที่สถาบันอุดมศึกษาจะกำหนดแผนและยุทธศาสตร์ได้ก็ ตาม จะต้องทำความเข้าใจกับองค์ประกอบและสภาพแวดล้อมอย่างถ่วงถี้ เพื่อวิเคราะห์ไปสู่พันธกิจที่ สอดคล้องกับความต้องการ องค์ประกอบและสภาพแวดล้อมที่มีผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อ สถาบันอุดมศึกษา มีดังนี้

1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 80 กำหนดไว้ว่า รัฐต้อง ดำเนินการตามแนวนโยบายด้านสังคม การสาธารณสุข การศึกษาและวัฒนธรรม โดยการคุ้มครองและ พัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาปฐมวัย ส่งเสริมการเสมอภาคของหญิง และชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัวและชุมชน พัฒนาคุณภาพและ มาตรฐานการจัดการศึกษาในทุกระดับและทุกรูปแบบให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและ สังคม จัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษาของชาติ จัดให้มีการพัฒนาคุณภาพ ครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก รวมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียนมี จิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำมั่นถึงประโยชน์ส่วนรวม และยึดมั่นในการปกครองระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจเพื่อให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์กรทางศาสนาและเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่งเสริม และสนับสนุนการศึกษาวิจัยในศิลปะวิทยาการแขนงต่าง ๆ และเผยแพร่ข้อมูลการศึกษาวิจัยที่ได้รับทุน สนับสนุนการศึกษาวิจัยจากรัฐ ส่งเสริมและสนับสนุนความรู้รักสามัคคีและการเรียนรู้ ปลูกจิตสำนึก และ เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติ ตลอดจนค่านิยมอันดีงามและภูมิปัญญาท้องถิ่น

1.2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 กำหนดจุดมุ่งหมายและ หลักการว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้ง ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมที่ดีงามในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ อย่างมีความสุข การจัดการศึกษาจะต้องเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นการศึกษาตลอดชีวิต สำหรับปวงชน โดยยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ การจัดการ ศึกษาสามารถดำเนินการได้อย่างกว้างขวางและหลากหลาย ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ

และการศึกษาตามอัธยาศัย โดยรัฐเป็นผู้ส่งเสริมให้มีแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบในชุมชน ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา พัฒนาระบบการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการจัดระบบโครงสร้างและกระบวนการจัดการศึกษา ส่งผลให้เกิดการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ และมีการรวบรวมหน่วยงานด้านการศึกษา จัดตั้งเป็นกระทรวงการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ที่มีอำนาจหน้าที่กำกับ ดูแล การศึกษา ศาสนา ศิลปและวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดเอกภาพในด้านการจัดการและนโยบายการจัดการศึกษา แต่มีความหลากหลายในการปฏิบัติและการกระจายอำนาจและให้มีคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทำหน้าที่ดูแลกิจการด้านอุดมศึกษา

1.3 แผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ

แผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมแห่งชาติ ซึ่งเป็นกรอบและแนวทางการดำเนินนโยบายการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 15 ปี กำหนดวัตถุประสงค์ เพื่อการดำเนินการ 3 ประการ คือ

1. การพัฒนาคนอย่างรอบด้าน และสมดุลเพื่อเป็นฐานหลักของการพัฒนา โดยมุ่งเน้นในการพัฒนาโอกาสการเข้าถึงการเรียนรู้ของทุกคนในชาติ ตั้งแต่แรกเกิดจนตลอดชีวิต ปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคนและสังคมไทย

2. การสร้างสรรค์ พัฒนา และการเผยแพร่ความรู้ การเรียนรู้ และการใฝ่รู้ โดยกำหนดแนวทางในการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อขยายฐานความรู้และการเรียนรู้ ของประเทศไทยเพื่อสร้างสังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้

3. การพัฒนาสภาพแวดล้อม ของสังคมเพื่อสร้างฐานในการส่งเสริมการเรียนรู้และสร้างความรู้เพื่อพัฒนาประเทศ โดยการส่งเสริมและสร้างสรรค์ทุนทางสังคมและวัฒนธรรมบนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่นไทย การจำกัด ลด ขจัดปัญหาทางโครงสร้างที่ก่อให้เกิดหรือคงไว้ ซึ่งความยากจนและการด้อยโอกาสและศักดิ์ศรีของคนและสังคมไทย การพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อการศึกษาและการพัฒนาประเทศ การจัดระบบทรัพยากรและการลงทุนทางการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาคนและสังคมไทย

1.4 กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 – 2565)

เป้าหมายของกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ฉบับที่ 2 เมื่อสิ้นสุดแผนในปี พ.ศ. 2565 คือการยกระดับคุณภาพอุดมศึกษาไทย เพื่อผลิตและพัฒนาบุคลากรที่มีคุณภาพสามารถปรับตัวสำหรับงานที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต พัฒนาศักยภาพอุดมศึกษาในการสร้างความรู้และนวัตกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ สนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของท้องถิ่นไทย โดยใช้กลไกของธรรมาภิบาล การเงิน การกำกับมาตรฐาน และเครือข่ายอุดมศึกษาบนพื้นฐานของเสรีภาพทางวิชาการ ความหลากหลาย และเอกภาพเชิงระบบ

กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาวฉบับที่ 2 ดำเนินถึงมิติบูรณาการและองค์รวมของการพัฒนาอุดมศึกษาเพื่อกำหนดทิศทางยุทธศาสตร์ (Strategic direction) ประกอบด้วยสาระ 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์ภาพฉายและนัยยะสำคัญที่เป็นปัจจัยแวดล้อมรุมเร้า ส่งผลกระทบต่อทุกภาคส่วน ทั้งสังคม ทั้งการศึกษา รวมทั้งอุดมศึกษา และส่วนที่สอง เป็นปัจจัยภายในระบบอุดมศึกษา ภาพฉายปัจจุบันและอนาคต ส่วนแรกประกอบด้วยประเด็น ความเปลี่ยนแปลงด้านประชากร พลังงานและสิ่งแวดล้อม การมีงานทำและตลาดแรงงานในอนาคต การจัดการความขัดแย้งและความรุนแรง การกระจายอำนาจการปกครอง เยาวชนไทย นักศึกษาไทย และบัณฑิตในอนาคต และเศรษฐกิจพอเพียง ส่วนที่สอง เป็นเรื่อง

รอยต่ออุดมศึกษากับการศึกษาระดับอื่น การแก้ปัญหาอุดมศึกษาในปัจจุบัน ธรรมชาติและการบริหารจัดการ การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ การเงินอุดมศึกษา การพัฒนาบุคลากรในอุดมศึกษา เครือข่ายอุดมศึกษา การพัฒนาอุดมศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะจังหวัดชายแดนภาคใต้ และโครงสร้างพื้นฐานการเรียนรู้

1. การเปลี่ยนแปลงประชากร สภาพสังคมไทยกำลังก้าวสู่การเป็นสังคมคนสูงอายุ (Aging society) เด็กเกิดน้อยลง คนสูงอายุเพิ่มมากขึ้น จำนวนคนที่ไม่ทำงานคือเด็กและผู้สูงอายุมากขึ้น ตลอดเวลา คนวัยอุดมศึกษา (อายุ 18 – 22 ปี) จะน้อยลงตามลำดับ อุดมศึกษาจะต้องเพิ่มผลิตภาพ (Productivity) ของประเทศด้วยการให้การศึกษาคนทำงาน ไม่ใช่ผลิตคนใหม่เข้าสู่ระบบงานเท่านั้น คนที่ทำงานแล้วต้องการฝึกต่อเนื่อง (retool, retrain) เพราะเทคโนโลยีเปลี่ยน งานเปลี่ยน เปลี่ยนงาน เปลี่ยนอาชีพ การสร้างความเข้มแข็งภาคการผลิต การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ ต้องทำกับคนที่ทำงานแล้วเป็นหลัก ไม่ใช่คนที่กำลังจะเรียนหนังสือ

2. พลังงานและสิ่งแวดล้อม เป็นปัญหาร่วมของทุกประเทศ ประเทศไทยพึ่งพิงพลังงานนำเข้าสูง ส่งผลต่อเศรษฐกิจประเทศ เนื่องจากราคาพลังงานโดยเฉพาะน้ำมันเพิ่มขึ้นต่อเนื่องและจะไม่ถูกลง อุดมศึกษาจะต้องสร้างความตระหนักการอนุรักษ์พลังงาน สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ในการศึกษาทุกระดับ และในหมู่ประชาชน ผลิตบัณฑิตให้มีความรู้สึกรู้สีกด้านอนุรักษ์และจัดการพลังงาน พลังงานหมุนเวียนโดยเฉพาะพลังงานชีวภาพและพลังงานทางเลือก ทำงานกับภาคการผลิตเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน เร่งเร้าความเข้าใจสาธารณะ จนถึงการสร้างคนและองค์ความรู้ด้านการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งดิน น้ำ ป่าไม้ ระบบนิเวศ

3. การมีงานทำและตลาดแรงงานในอนาคต มี 4 ปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงาน ได้แก่ โครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศ โลกาภิวัตน์ ความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และโลกสารสนเทศ การเปลี่ยนโครงสร้างทางเศรษฐกิจไทย ที่ชัดเจนต่อเนื่องคือ ภาคบริการและภาคอุตสาหกรรมเติบโตมาก สำคัญทั้งการจ้างงานและผลผลิตในรายได้ประชาชาติ อุดมศึกษาต้องทำงานกับภาคการผลิตจริง จำแนกบทบาทความสำคัญของกลไกที่ขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจ ทั้งผู้ประกอบการขนาดเล็ก (SMEs) ธุรกิจของครอบครัวกลุ่มสำคัญและบริษัทข้ามชาติ ในส่วนของกระแสโลกาภิวัตน์ อุดมศึกษาจะถูกกระทบและมีทั้งโอกาสที่จะเติบโตจาก โลกาภิวัตน์และการเปิดเสรีทางการศึกษา ความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี นำมาซึ่ง “ผลิตภาพ” (Productivity) และ “นวัตกรรม” (Innovation) ในกระบวนการผลิตสินค้าและบริการ เรียนรู้จากนักคิดอนาคต (Futurist) ต่อเทคโนโลยีที่มองไม่เห็นในวันนี้ โลกยุคสารสนเทศ เป็นสังคมไร้พรมแดน เกิดการจ้างงานและความ มั่งคั่งทางเศรษฐกิจ การเข้าถึงข้อมูล ข่าวสารและความรู้กระทำได้ง่าย เทคโนโลยีแพร่กระจายอย่างกว้างขวาง โดยไม่มีข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ มีนวัตกรรมและตลาดแรงงาน ใหม่ ๆ ที่มีมูลค่าเพิ่มและมูลค่าสูง บนฐานของนวัตกรรม ทรัพยากรมนุษย์ โครงสร้างพื้นฐานและสารสนเทศ

4. การกระจายอำนาจการปกครอง พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 กำหนดให้มีการกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่น โดยมีแนวทางการกระจายอำนาจประกอบด้วย การถ่ายโอนภารกิจ การกระจายอำนาจทางการเงิน การถ่ายโอนบุคลากร การพัฒนาระบบตรวจสอบและการมีส่วนร่วมของประชาชน การปรับปรุงการบริหารจัดการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบ การกำกับดูแลการถ่ายโอน ภารกิจ ฯลฯ อุดมศึกษาควรรวมตัวทำงานเป็นเครือข่ายพื้นที่ (เชิงภูมิสังคมและเขตการปกครอง) และเครือข่ายเชิงประเด็นเพราะโจทย์ท้องถิ่นเป็นโจทย์บูรณาการ ต้องการความรู้หลายระดับสาขา การทำงานต้องการมวลวิฤติทั้งฝ่ายอุปสงค์และอุปทาน

5. การจัดการความขัดแย้งและความรุนแรง อุดมศึกษาควรเพิ่มโอกาสทางการศึกษาและอาชีพในปัจจุบัน ควบคู่กับการสร้างความเข้าใจและโอกาสอย่างถาวรในอนาคตด้วยการศึกษา

6. เยาวชนไทย นักศึกษาไทย และบัณฑิตในอนาคต เด็กเยาวชนและนักศึกษาในวันนี้เปลี่ยนแปลง ทั้งในมิติการใช้ชีวิต การเรียนรู้ ครอบครัวยุคใหม่ สถานะความเสี่ยงต่าง ๆ สะท้อนถึงแนวโน้มของสังคมภายหลังยุคอุตสาหกรรมและความทันสมัยทั้งปวง (Post-industrial/Post-modern) มีสัญญาณซึ่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตงานของบัณฑิตในอนาคตที่แตกต่างจากปัจจุบัน

7. เศรษฐกิจพอเพียง อุดมศึกษาควรเป็นผู้นำให้วิเคราะห์ได้ ปฏิบัติได้บนฐานทรัพยากรภูมิสังคม สร้างความรู้ใหม่เกิดผลเป็นรูปธรรม ทั้งระดับปัจเจก ครอบครัวยุคใหม่ ชุมชน พื้นที่ (กายภาพ การปกครอง และภูมิสังคม) องค์กร ภาคการผลิต

8. รอยต่อกับการศึกษาขั้นพื้นฐานและการอาชีวศึกษา นักเรียนมัธยมที่เป็นตัวป้อนอุดมศึกษามีคุณภาพโดยรวมต่ำลง ค่านิยมด้านปริญญาทำให้ผู้เรียนอาชีวศึกษาน้อยลงเป็นลำดับทั้งที่แรงงานระดับกลางจำเป็นอย่างยิ่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ อุดมศึกษาควรต้องพิจารณาในเรื่อง การพัฒนาและสร้างครูคุณภาพสูงเป็นตัวอย่าง ทำให้มีคนเก่งมาเรียนครู ครูมัธยมและครูช่างเทคนิคต้องมีฐานแน่น ทั้งด้านวิชาการ การฝึกสอน รวมทั้งฝึกทักษะจริงในสถานประกอบการ การพัฒนาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ และให้ผู้จบอาชีวศึกษาและกำลังทำงานสามารถเข้าศึกษาต่อในอุดมศึกษาได้ด้วยความยืดหยุ่น สามารถประกอบอาชีพต่อไป ไม่ต้องทิ้งงาน ทั้งอาชีพ ศึกษาในเงื่อนไขเวลาที่ไม่บีบรัด ไม่ผูกมัดนักศึกษาที่เป็นผู้ขับเคลื่อนภาคการผลิตจริง ไม่กำหนดว่าต้องเรียนสำเร็จในเวลาอันสั้นเช่นระบบการศึกษา 4 ปี และการสะสมหน่วยกิตทำนองธนาคาร หน่วยกิต (Credit Bank)

9. การแก้ปัญหาอุดมศึกษาในปัจจุบัน ต้องใช้กลไกมาตรฐานและการจัดสรรทรัพยากรเพื่อลดเลิกหลักสูตรที่ไม่ใช่ความต้องการของสังคมและการพัฒนาเศรษฐกิจ ปิดหน่วยงานที่มีคุณภาพการศึกษาต่ำ เกิดระบบอุดมศึกษาที่แบ่งงานกันทำ (Division of labor) วางตำแหน่งของแต่ละสถาบันให้เหมาะสม (Positioning) แบ่งอุดมศึกษาเป็น 4 กลุ่ม คือกลุ่มวิทยาลัยชุมชน กลุ่มมหาวิทยาลัยสี่ปีและมหาวิทยาลัยศิลปศาสตร์ กลุ่มมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเฉพาะทางมหาวิทยาลัย Comprehensive และกลุ่มมหาวิทยาลัยวิจัย มหาวิทยาลัย บัณฑิตศึกษา ซึ่งทั้งสี่กลุ่มจะตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในระดับสากล ภาคการผลิตจริง การพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ฯลฯ

10. ธรรมชาติและการบริหารจัดการ อุดมศึกษาต้องพัฒนาความสามารถในการกำกับดูแลการบริหารอย่างต่อเนื่อง ปรับโครงสร้างคณะกรรมการการอุดมศึกษาให้เป็นคณะกรรมการ (Commission) ที่มีกรรมการ (Commissioners) ทำงานเต็มเวลา โดยมีสำนักงานคณะกรรมการที่มีโครงสร้างที่เอื้อต่อการปฏิบัติภารกิจของคณะกรรมการ

11. การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ อุดมศึกษาต้องโฟกัสโจทย์วิจัยและสร้างกลไกความเป็นเลิศ ระบบการประเมินสมรรถนะการวิจัยของกลุ่มวิชาการในมหาวิทยาลัย ระบบ Research Assessment Exercise (REA) ที่ใช้ในต่างประเทศควรนำมาประยุกต์และปรับใช้ เพื่อประเมินความสามารถการวิจัยและการจัดสรรทรัพยากรเพื่อการวิจัยสำหรับอุดมศึกษาไทย มหาวิทยาลัยควรผลักดันให้เกิด ระบบวิจัยแห่งชาติ สร้างระบบความเชื่อมโยงระหว่างอุดมศึกษากับภาคการผลิต เพื่อให้อุดมศึกษาทำภารกิจจากมุ่มอุปสงค์ (demand led) เพิ่มขึ้น มีกลไกการทำงานร่วมกันในลักษณะพหุภาคีระหว่างมหาวิทยาลัย กลุ่มมหาวิทยาลัย ศูนย์ความเป็นเลิศ ภาคอุตสาหกรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศ ภาคสังคมและชุมชน

12. การเงินอุดมศึกษา การลงทุนในอุดมศึกษาผ่านระบบงบประมาณในปัจจุบันยังไม่สะท้อนคุณภาพการศึกษาและยังไม่ได้ใช้เป็นกลไกกำกับเชิงนโยบายอย่างเต็มที่ การแบ่งภาระค่าใช้จ่ายเพื่ออุดมศึกษาระหว่างผู้เรียน รัฐ และผู้ได้รับประโยชน์จากผลผลิตอุดมศึกษาไม่เหมาะสม รัฐควรปรับการจัดสรรงบประมาณประจำปีสำหรับมหาวิทยาลัยของรัฐ ที่ยังเป็น Supply-side financing ให้สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาประเทศ เป็นไปตาม Performance-based มากขึ้น

13. การพัฒนาบุคลากรในอุดมศึกษา การพัฒนาบุคลากรในมหาวิทยาลัย ควรพัฒนาหลายมิติ ทั้งทางด้านวิชาการ ความเป็นครู ความสามารถในการจัดการเรียนการสอน ความสามารถด้านการวิจัย สมรรถนะทางวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับสาขาที่ตนรับผิดชอบ การบริหารจัดการ การขัดเกลาทางสังคม

14. เครือข่ายอุดมศึกษา ปัญหาของอุดมศึกษาหลายปัญหาที่แก้ไม่ได้ หากมหาวิทยาลัยยังแยกกันทำงาน ไม่รวมพลัง (Synergy) หรือแบ่งงานกันทำ (Division of labor) แม้อุดมศึกษามีคุณภาพและความเป็นเลิศ เมื่อไม่ทำงานร่วมกันก็ไม่สามารถสร้างสรรค์ผลงานในระดับประเทศที่สูงขึ้นไปยุทธศาสตร์สร้างพลังร่วมโดยเครือข่ายอุดมศึกษา เป็นสิ่งที่ควรสนับสนุนและผลักดันด้วยนโยบายและกลไกงบประมาณ

15. การพัฒนาอุดมศึกษาในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งประกอบด้วย การพัฒนาเด็กเยาวชนและนักศึกษา การพัฒนาครูและบุคลากรในพื้นที่ การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันอุดมศึกษา และการพัฒนาอุดมศึกษาสู่อาเซียน ซึ่งควรใช้การแก้ปัญหาให้เข้าถึง เข้าใจ ยอมรับและเห็นคุณค่าของสังคมไทยที่มีความเป็นพหุลักษณะ พหุวัฒนธรรม การสร้าง Mobility สำหรับเด็กเยาวชนและประชาชนในภาคใต้ สร้างโอกาสการได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ การประกอบอาชีพในภาคใต้ ความเชื่อมต่อกับอาเซียนและประชาคมมุสลิมทั่วโลก

16. โครงสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ของอุดมศึกษา อุดมศึกษาในอนาคตจะต้องเป็นทั้ง “การเตรียมคนเข้าสู่ชีวิตและการปรับแต่งคนเข้าสู่งาน” นอกจากความรู้เทคนิค วิชาการ วิชาชีพแล้ว รัฐพึงสนับสนุนการศึกษา “ศิลปศาสตร์” (Liberal arts Education) ในฐานะโครงสร้างพื้นฐาน การเรียนรู้ ในลักษณะหลักสูตรเพิ่มเติม จนการปรับบางสถาบันอุดมศึกษาให้เป็นมหาวิทยาลัยด้านศิลปศาสตร์เต็มรูปแบบ ออกแบบหลักสูตรศิลปศาสตร์ในยุคหลังอุตสาหกรรม (Post Modern Liberal Arts) ที่สามารถรองรับความต้องการของคนรุ่นใหม่และตลาดแรงงาน

1.5 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2560)

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกับแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 11

ภายใต้สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่จะมีผลต่อทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 11 สะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยยังต้องเผชิญกระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ผันผวน ซับซ้อนและคาดการณ์ผลกระทบได้ยาก แม้ว่าในภาพรวมสังคมไทยมีภูมิคุ้มกันเพิ่มขึ้นในระดับหนึ่งและมีภูมิคุ้มกันที่แข็งแกร่งแตกต่างกันไปทั้งในระดับปัจเจก ครอบครัว ชุมชนและสังคม แต่ก็ยังไม่เพียงพอรองรับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ประเทศต้องเผชิญกับความเสี่ยงในหลายมิติ โดยเฉพาะความเสี่ยงจากการบริหารภาครัฐที่อ่อนแอ โครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สามารถรองรับการเติบโตอย่างยั่งยืน ทั้งยังมีความเสี่ยงจากความเสื่อมถอยของค่านิยมที่ฝังงอกในสังคมไทย ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อม รวมทั้งความเสี่ยงด้านความมั่นคงของประเทศ จึงจำเป็นต้องนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่พร้อมทั้งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้นภายใต้หลัก

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยเสริมสร้างทุนที่มีอยู่ของประเทศให้เข้มแข็ง ทั้งทุนทางสังคม ทุนทางเศรษฐกิจ และทุนทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพื่อเตรียมพร้อมให้ประเทศสามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้อย่างยั่งยืน

การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 11 ยังคงยึดหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” และ “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” รวมทั้ง “สร้างสมดุลการพัฒนา” ในทุกมิติ และขับเคลื่อนให้บังเกิดผลในการปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในทุกระดับ เพื่อให้การพัฒนาและบริหารประเทศเป็นไปในทางสายกลาง มีการเชื่อมโยงทุกมิติของการพัฒนาอย่างบูรณาการ ทั้งมิติตัวคน สังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมและการเมือง โดยมีการวิเคราะห์อย่าง “มีเหตุผล” และใช้หลัก “ความพอประมาณ” ให้เกิดความสมดุลระหว่างมิติทางวัตถุกับจิตใจของคนในชาติ ความสมดุลระหว่างความสามารถในการพึ่งตนเองกับความสามารถในการแข่งขันในเวทีโลก ความสมดุลระหว่างสังคมชนบทกับสังคมเมือง มีการเตรียม “ระบบภูมิคุ้มกัน” ด้วยการบริหารจัดการความเสี่ยงให้เพียงพอพร้อมรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทั้งจากภายนอกและภายในประเทศ ทั้งนี้การขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนาทุกขั้นตอนต้องใช้ “ความรอบรู้” ในการพัฒนาต่าง ๆ ด้วยความรอบคอบ เป็นไปตามลำดับขั้นตอน และสอดคล้องกับวิถีชีวิตของสังคมไทย รวมทั้งการเสริมสร้างศีลธรรมและสำนึกใน “คุณธรรม” จริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่และดำเนินชีวิตด้วย “ความเพียร” อันจะเป็นภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีให้พร้อมเผชิญการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

การกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 11 จึงต้องเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพิ่มขึ้นในมิติการพัฒนาด้านต่าง ๆ เพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงที่สังคมไทยต้องเผชิญ และเสริมรากฐานของประเทศด้านต่าง ๆ ให้เข้มแข็ง ควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลง มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้และความคิด สร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมอันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน โดยมีการสร้างภูมิคุ้มกันในประเด็นต่าง ๆ ที่สำคัญในระยะแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 11 ดังนี้

1. การพัฒนาคนและสังคมไทย มุ่งสร้างภูมิคุ้มกันตั้งแต่ระดับปัจเจก ครอบครัว และชุมชนสู่สังคมที่มีคุณภาพ สามารถจัดการความเสี่ยงปะปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย

1.1 การสร้างความเป็นธรรมในสังคม

1.2 การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพคนไทยทุกช่วงวัยให้มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา ละเอียดใจที่สำนึกในคุณธรรม จริยธรรม มีความเพียร มีโอกาสและสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต ควบคู่กับการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมในสังคมและสถาบันทางสังคมให้เข้มแข็งและเอื้อต่อการพัฒนาคน

2. การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็ง โดยใช้ภูมิปัญญา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ ให้ความสำคัญกับการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีการเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคต่าง ๆ บนพื้นฐานการพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีภูมิคุ้มกันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงจากภายนอก ประกอบด้วย

2.1 การสร้างความเข้มแข็งภาคเกษตร ความมั่นคงของอาหารและพลังงาน

2.2 การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

2.3 การสร้างความเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม

3. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน มุ่งบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เพียงพอต่อการรักษาสมดุลของระบบนิเวศบนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมของชุมชนในการดูแล รักษาและใช้ประโยชน์ ปรับกระบวนการทัศน์การพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศไปสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ควบคู่ไปกับการเตรียมความพร้อมรองรับการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติเพื่อให้สังคมมีภูมิคุ้มกัน สามารถสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและยกระดับคุณภาพชีวิตให้คนในสังคมไทย

เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงและก้าวไปสู่วิสัยทัศน์การพัฒนาประเทศที่พึงปรารถนา แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ได้กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายไว้ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาคุณภาพคนไทยทุกกลุ่มวัยให้มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีระเบียบวินัย มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงามและรู้คุณค่าความเป็นไทย มีโอกาสและสามารถเรียนรู้ตลอดชีวิต มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง และเป็นพลังงานทางสังคมในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ
2. เพื่อยกระดับการพัฒนาคุณภาพการศึกษาไทยให้ได้มาตรฐานสากล และเพิ่มโอกาสทางการศึกษาและการเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลาย
3. เพื่อเสริมสร้างสภาพแวดล้อมทางครอบครัว ชุมชน และสังคมให้มั่นคงและเอื้อต่อการพัฒนาคนอย่างสอดคล้องกับบริบทการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมในอนาคต

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว ได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาจำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วย

1. คนไทยทุกคนได้รับการพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีอนามัยการเจริญพันธุ์ที่เหมาะสมในทุกช่วงวัย มีความรู้ ความสามารถในการคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ มีนิสัยใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต มีความคิดสร้างสรรค์ มีวินัย มีคุณธรรมจริยธรรม มีค่านิยมความเป็นไทย รู้จักสิทธิหน้าที่ของตนเองและของผู้อื่น มีจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม
2. คุณภาพการศึกษาได้รับการยกระดับสู่มาตรฐานสากล ต่อยอดองค์ความรู้สู่นวัตกรรมและโอกาสการเข้าถึงการศึกษาและการเรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลายเพิ่มมากขึ้น
3. โอกาสในการเข้าถึงระบบสุขภาพที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้นและปัจจัยเสี่ยงต่อสุขภาพลดลงอย่างเป็นองค์รวม
4. สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา มีบทบาทหลักในการหล่อหลอมบ่มเพาะคนไทยโดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ให้เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรมในวิถีชีวิต และคำนึงถึงประโยชน์ต่อส่วนรวม

และได้กำหนดตัวชี้วัดการบรรลุเป้าหมายไว้ดังนี้

1. คุณภาพของประชากรดีขึ้น โดย
 - 1.1 อัตราเจริญพันธุ์รวมของประชากรไทยไม่ต่ำกว่า 1.6
 - 1.2 ระดับค่าเฉลี่ยเขาวัยปัญหาของเด็กเพิ่มขึ้นอยู่ในช่วง 90 – 100
2. คุณภาพคนโดยรวมดีขึ้น โดย
 - 2.1 ปีการศึกษาเฉลี่ยของคนไทยเพิ่มขึ้นเป็น 12 ปี
 - 2.2 สัดส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการเรียนรู้ต่อประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 45 และเพิ่มสัดส่วนประชากรที่สามารถเข้าถึงโครงข่ายคมนาคมและอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงให้ได้ร้อยละ 80 ของประชากรทั่วประเทศ

2.3 จำนวนบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็น 15 คน ต่อประชากร 10,000

คน

2.4 อัตราเพิ่มของผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 3 ต่อปี

2.5 อัตราการป่วยด้วยโรคหัวใจ หลอดเลือดสมองตีบ และอัตราการควบคุมภาวะเบาหวานและความดันโลหิตสูงในผู้ป่วยลดลง

3. สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งมากขึ้น โดย

3.1 จำนวนคดีตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวลดลง

3.2 ดัชนีครอบครัวอบอุ่นอยู่ในระดับดีขึ้น

3.3 คนในครัวเรือนมีส่วนร่วมทำกิจกรรมสาธารณะของหมู่บ้าน/ชุมชนเพิ่มขึ้น

จากวัตถุประสงค์ เป้าหมายและตัวชี้วัด ดังกล่าวแล้ว มีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

จากสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและแนวโน้มในอนาคต สะท้อนให้เห็นความเสี่ยงที่อาจ

เกิดทั้งการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้าง สถาบันทางสังคม และปัจเจกบุคคล การเตรียมคนให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง จึงมุ่งเน้นการพัฒนาทุกช่วงวัยให้เข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน ให้ความสำคัญกับการนำหลักคิดหลักปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาเสริมสร้างศักยภาพของคนในทุกมิติ ทั้งด้านร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสติปัญญาที่รอบรู้ และมีจิตใจที่สำนึกในคุณธรรม มีจริยธรรมและความเพียร มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมในสังคม และหนุนเสริมสถาบันทางสังคมให้เข้มแกร่งและเอื้อต่อการพัฒนาคน ดังนี้

1. การปรับโครงสร้างและการกระจายตัวประชากรให้เหมาะสม ส่งเสริมให้คนไทยมีบุตรที่มีคุณภาพและมีการกระจายตัวประชากรที่สอดคล้องกับศักยภาพและโอกาสของพื้นที่

2. การพัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ทั้งการศึกษา การเสริมสร้างขีดความสามารถในการประกอบสัมมาชีพ และการดำรงชีวิตที่เหมาะสมในแต่ละช่วงวัย

2.1 การพัฒนาคุณภาพคนไทยทุกช่วงวัย

1) พัฒนาเด็กปฐมวัยอย่างเป็นองค์รวมทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ คุณธรรมและจริยธรรม

2) พัฒนาเด็กวัยเรียนให้มีความรู้ทางวิชาการ และสติปัญญาทางอารมณ์ที่เข้มแข็งสามารถศึกษาหาความรู้และต่อยอดองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง

3) พัฒนากำลังแรงงานให้มีความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับโครงสร้างการผลิตและบริการบนฐานความรู้และเศรษฐกิจสร้างสรรค์

- สนับสนุนการผลิตและพัฒนานักวิจัย ผู้สร้างและพัฒนานวัตกรรมในสาขาต่าง ๆ สร้างเครือข่ายนักวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ตลอดจนต่อยอดสู่การสร้างสรรคนวัตกรรมระดับสูงที่เชื่อมโยงองค์ความรู้ใหม่กับภูมิปัญญาวัฒนธรรมไทย สู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มมูลค่าและคุณค่าของสินค้าและบริการที่สามารถใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์หรือเชิงสังคม โดยให้ความสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้อันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน การอาชีวศึกษาฐานวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และระดับอุดมศึกษา อย่างต่อเนื่องและเชื่อมโยงกันเป็นระบบ รวมทั้งการส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมเพื่อต่อยอดไปสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์